

BILO JE
JE
IN BO

Ana Anita Lekše

LJUBEZEN DO BESED

Ana Anita Lekše – zame vrtnarka besed, saj ima, kot pravi pesnik Boris A. Novak v pesmi Ljubezen do besed, posluš za besede, čut za besede, okus za besede, vonj za besede, tako slednje cvetijo in zvenijo ter se v življenje prebudijo.

Spoznali sva se, ko se je vpisala h krožku Pesništvo in recitiranje, ki sem ga vodila kot mentorica. Že ob tkanju prvih lastnih pesniških oblik me je presenetila s svojo ustvarjalnostjo, ob poglobljanju v Prešernove Gazele pa je bila nad njimi popolnoma očarana. Tudi sama je stkala več kot deset gazel in tako dokazala pesniško nadarjenost. In takrat je dobila pogum, da uresniči svojo skrito željo: da izda pesmi, ki jih je pisala že nekaj let, v drobni pesniški zbirki. Zaupala mi jih je v branje; priznam, prevzele so me, kajti skozi bogastvo besed sem začutila njeno toplino, srčnost, skrb za sočloveka, naravo ...

Oblikovno so njene lirske pesmi zapisane v kitični obliki, z rimanimi besedami, v nekaterih pa se poigra tudi s svobodno obliko. Lirski subjekt, ki je v glavnem v vlogi prvoosebnega pripovedovalca, prehaja na ogovorne/drugoosebne, in sicer v obliki vzgojnih naukov. Tako skozi ženski glas, ki poje z mehko melodije, spregovori o različnih temah: ljubezenskih, bivanjskih, okoljevarstvenih, domovinskih, družbeno-kritičnih, vzgojnih ...

Anita,
naj ti knjiga radostne dni prinese,
v roke ljubiteljev lepe besede pride,
spominov naj nikoli ne odnese,
za tvoje zanamce naj lepota jezika nikoli ne zaide.

Nevenka Hvalec

Igra besed

Moje v dvoje

Tu in tam

Sebi in vam

V solzah krvi,
v kriku nežnosti
sem privihrala na to
neznano zemljo.

Me je umila,
v plenice povila,
v objem položila,
zame je bil kot svila.

Ni rekel glasno,
v očeh sem videla to,
raje bi sina kot hčer,
saj dvoje je že spočel.

Še danes pa mi njegov glas doni:

»Otrok ljubezni si til!«

IGRA BESED

SLAVA DUHA

Le kje bi ujela takšen utrinek,
ki bi prinesel mi slavo duha?

S svojo lučjo ga bom iskala,
našla ga bom
na dnu srca.

Vsak izmed nas
ta utrinek ima,
ki prinaša
slavo
duha.

LUNA

So nejasne misli prebudile
neke zvezdne se noči.
Le kdo to storil je?
Sonce, si to ti?

Izza oblakov pokuka
in se nasmeji,
jasne misli vzkliknejo:
»Luna, to ti storila si!«

S T I H

Me noč prebudi,
ne morem več spati,
si pomanem oči,
moram vstati
in stihe podati.

Ko se jutro zbudi,
bodo pozabljeni vsi.

FOSIL

Kot pajkova mreža
se misel prepleta,
da bi ujela vse moje skrbi.

Jih v klobčič bi zvila,
v fosil spremenila
za naše potomce
čez mnogo, mnogo dni.

Ga bodo razvili
in se čudili,
s kakšnimi skrbmi
so se ukvarjali
njihovi predniki.

S N E G

Vse barve jesenske
so skrile se tja,
v modri ovoj, zemlje opoj.

Tu združene čakajo
vlago, mraz, veter,
da ponovno polete v eter.

Kot najlepši stih,
kot najnežnejši dih,
kot vonj belega jasmina,
tako diši dolina.

Pogled se v jutro ujame,
vidi belino, dih mu zastane.

Celo telo zatrepče
od najsrečnejše sreče.

KIVI

Rodil se je zelen,
deževno sončen april.
Med mladimi poganjki
pa male okrogle brsti.

To, to, to! To si ti!

Na to sem čakala
polnih sedem let
in dočakala bom
prvi kivijev cvet.

SPEV ČEŠNJI

Spomladi si vse ljubezni želi.

Cvet češnje se odpre, zadehti.

Čisto poseben je ta vonj in
vabi: »Oplodi me nocoj!«

Ko pomlad poljubi poletje
do same omame,
je njen dar že tu,
za vas in
zame.

JUTRO V KOVERSADI

Spokojni mir začutim v sebi,
ko se zbudi Istra v meni.

Lastovičje žvrgolenje,
krik galeba čisto blizu,
v daljavi lajež psa.

Veveričji lahkotni poskoki,
mravlje na svoji poti,
martinčkov prvi zeh.

Vse to mi popelje čustva
v zadovoljni nasmeh.

Pozne vešče, zgodnji metulji
prebude lastovice v let,
ki se razbohota v divji balet.

Z jutranjo uverturo
so mladiče nahranile
in se v zavetje skrile.

Burja svoj prvi piš
preizkusi nad borovci,
nato med oljkami in figovci.

Sončni žarki so že dobili dovolj moči,
da so morje prebudili iz zaspane noči.

Vreščanje galebov
in zamolkli pisk z ladje
je pozdrav in oznanilo,
da se je v mreže srebro ulovilo.

Jutro izgublja svoj čar
in se počasi spreminja
v vroč poletni dan.

NATURIST

Ko stopiš iz blaga,
na telesu se pozna,
kako potrebuje to
tvoje pokrito telo.

Ne pusti se sramu gojiti,
ne pusti se času ujeti,
ne pusti si brez teh izkušenj
umreti.

Pusti soncu, naj poljubi tvoje telo.
Pusti morskim valovom, naj skozi tebe teko.
Prepusti se vetru, da osuši tvoje lase.
Pusti drevesom, da ti šepetajo
še, še, še ...

RDEČA PREPROGA

Proga rdeča
je rana skeleča
za vse tiste snobe,
ki hodijo po robu preproge.

Tudi jaz imam rdečo preprogo,
ki leži na morskem produ.
Ta vodi od nadstreška
do kuhinje pod oljko,
kjer ni prostora za kuhanje gorko.

Tu lovor, sivka, rožmarin diši.

Tu se kuha ljubezen za vse,
rastline, živali in ljudi.

ZMOTA

Smisel življenja
ni ležanje na plaži,
kjer sta telo in duh na paši.

To je le počitek od trenja
pri iskanju smisla življenja.

KUBIZEM

Točka sredi kuhinje.

Na steni staro razpelo
in stroj, ki nam meri čas.

Levo oko -
skozi vetrovno magnolijo gleda strmino in grad.
Nad njim se v višini spopadata modras in gad.

Desno oko -
vidi med hriboma božji hram,
na njem Amorja sedita in se smejita.

Z nagajivimi pogledi napneta loka,
streli poletita mimo graščinskega oboka
in
zadeneta kači,
ki postaneta ljubezniva otroka.

ZMEDA

Če se misel ne nadzira,
begavo gleda,
ne izbira klopi,
kjer poseda.
Takrat nastane zmeda.

ČAS

Kako naj utišam času glas,
da lahko začutim sebe in vas?

Ustavim nihalo na uri, in res,
v nastali tišini začutim nas,
kako hitimo skozi čas.

Prehitro je zame to!

Zato ponovno poženem kolo
in stopim v čas,
v katerem sva
z vami jaz
in moj jaz.

RAZDVOJENOST

Pol srca želi umreti.

Pol srca želi živeti.

Če se življenja pol razživi,
se slaba vest prebudi.

Tolmun žalosti znova zakrvavi.

To se ponavlja že vse dni,
odkar tebe ni.

Vendar si tu nekje.
V žalosti in radosti.

BOLEČINA

Solza hiti, se ne ustavi,
bolečina duha jo predrami.

Solza mora bolečino dohiteti,
jo orositi in objeti.

Tako se bolečina utopi
v solzah
z biseri.

ZAKAJ

V sekundi se zgodi
in že potuješ od tod k večnosti.

Kako? Kdaj? Kje?
Tega um ne pove.

Ti, ki še niso na tej poti,
ostanejo zmedeni, v zmoti.

Le vprašanje zakaj
bo ostalo
vekomaj.

PREKO ...

Tam v svetlobi nekje
se misel konča.

Pa vendar žive ljudje,
ki vidijo dlje od svetlobe te.

Za njih to ne velja.

TIŠINA

Ne vem, kaj je to.

Že od prvega diha
v hrup me zaniha
govor glasilk vseh barv.
Ropot vseh zvočnih palet.

Se trudim močno,
da spoznala bi jo.

Le kje, le kje ta bo?

ZVEZDNI MOST

Ko v luninem sončnem siju
prebudi se zvezdni most,
njegov dotik telesa
oznani čas,
ko se mora duša posloviti
in na ta most stopiti.

Tu čista duša zablesti,
a črna duša most gradi.

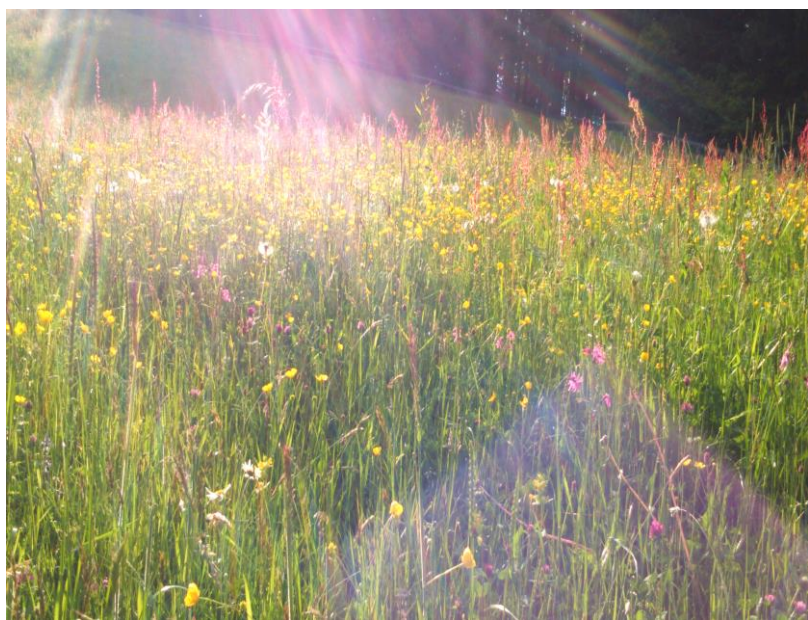
UGANKA

Ustvarjena sem za to,
da reguliram življenje samo.

Sem del vsakega procesa
in
pika na i
v tvoji življenjski zgodbi.

Se ti že jasni?
Kdo sem jaz
in
kdo si ti?

MOJE V DVOJE

DOBRA VILA

Pogled nate
in v meni
se prebudi fantazija.

Ta dobi krila.

Postanem dobra vila.

Vse želje
ti bom izpolnila.

PREBUJENJE

Že v rani mladosti sem si dovolila,
da so me božale tvoje oči.

Prijalo mi je.

Zaželela sem si še tvojih dlani
in
občutila sem,
da te roke
me bodo grele tudi takrat,
ko ne bo luči.

Ti,
ki si me v ljubezen prebudil,
ostal boš v meni
in jo večno pil.

NOČ HREPENENJA

Večer
se v poletno noč zlije.
Vročina
po vlažni toploti zahrepeni.
Pore
se odprejo in sprejmejo vase
hlad vetra in roso,
ki se v jutro budi.

Vsi sokovi narave
so se v meni združili
in čakajo nate,
da bi me lahko zapustili.

IZLET

Ujela sem tvoj poželjivi pogled,
ko se je veter poigraval
z mojo viskozno obleko.

Dotik prstov in nasmeh
sta iz globine izvabila
radovedno,
tresočo omotičnost
in željo
po spoznanju nečesa novega,
meni neznanega.

Prepustila sem se objemu
in potopila sva se
v makovo polje.

LJUBEZNI SLO

Zaprla v sebi sem to slo,
nihče ni zvedel še za njo.

V zavesti bilo je kot v snu,
spomin ostal bo vedno tu,
kjer dvoje golih se teles
igra v morju čutni ples;

in

svoj bes
prevalila sem na čas,
ki je zbledel,
zapustil nas.

MOJE V DVOJE

Samo midva v dvoje.
Vsak las se igra in gre po svoje.

Kri valovi.
Vsako celico prepojiti želi.

Srce v divjem ritmu podivja.
Bo vzdržalo to čudovito potovanje?

Je.

Začutim dih popolnosti.
Dih telesnega umirjanja.
Dih duševnega miru.

Ko pa je noč odšla k počitku,
se prebudil je vprašaj.

Ti bom lahko še pogledala v oči?
Se bom sramovala, obžalovala?

Ne, nikoli ne bom obžalovala
moje v dvoje.

ZIMSKA NOČ

Trije svetilniki sejejo snežinke
in ulica potegne nase
belo volneno odejo.

Postane toplo in koraki
stopijo na pot upanja.

Upam, da boš tam.

Na koncu ulice zagledam
meni tako drago, znano silhueto,
in smeh v mojih kotičkih ustnic
oznanja igrivo zadovoljstvo.

Tu si!

Tudi njega nasmeh krasi,
vendar ...
v kotičkih oči.

IŠČEM TE

Z mislijo nate sama s seboj ležim.

Iščem te.

Poletim v prostrano višino,
nad počivajoče travnike, polja.
Preko belo bleščečih vršacev.
Potopim se v morsko globino.

Iščem te.

Iz spomina obudim vonj tvojega potu,
tvoj stas, tvoj obraz.

Ob meni si.

V meni si
in
nisi.

Zabava.
Noč.
Dvorjenje.
Ljubljenje.

Prebudila sem se v prelepo zaljubljenost.
A ti?

Da bilo ti je lepo z menoj,
si dejal in se smehljal.
Ne vem, kaj se dogajalo je s teboj.
Začutila sem, da si se me sposodil
samo za nocoj.

Ostala je zaljubljenost.
Moja, vate.

Upanje v tvojo, vame,
pa se je kot zvezdni utrinek
razpršilo in padlo na tla.

Sedaj previdno pobiram
te male razpršene upe
in jih sestavljam v novo,
obojestransko
zaljubljenost.

NE MOREM ...

Razjokal si se na mojih ramenih
in pustil sled solza.

Prosil za novo priložnost.
Ne. Da. Ne vem. Morda.

Tudi sama sem jokala,
a brez tvojih ramen,
ko sem podoživljala tebe
in tvoj objem.
Si z lažjo me polnil,
ko si poljubljal me?

Ne.
Zame je prepad prevelik,
ne morem več do te.

MOČ ŽIVLJENJA

Kam odšla si, moč,
ti, ki si naju razplamtevala nekoč?

Nikamor.

Še vedno sem tu z vama.

Vendar ne razpršena po površini kože,
kjer nastane kurja polt ob dotiku rože.

Poniknila sem
v vajine blazinice prstov in dlani,
da bom z vama
ob božanju
vse dni in noči.

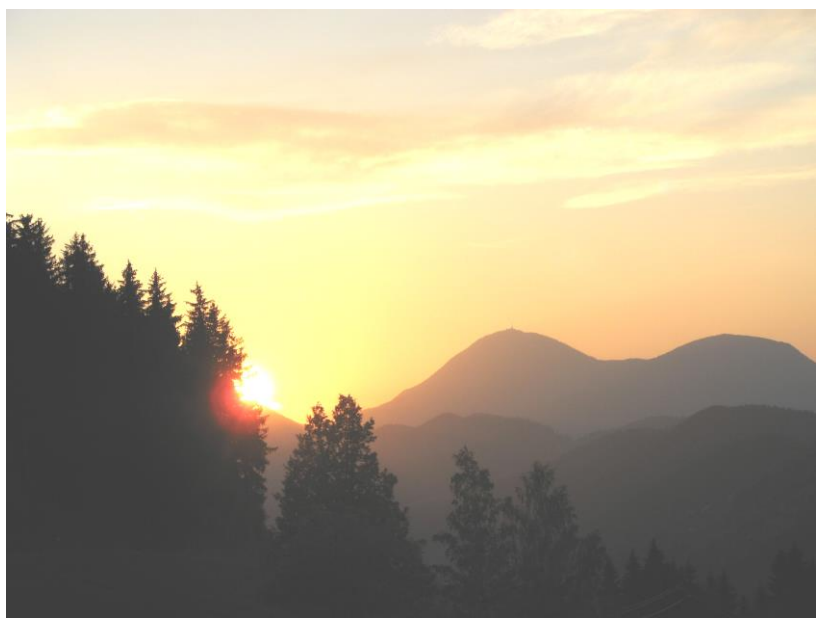
TVOJ

Iz oči
veje hrepenenje.
V zraku
se vonja poželenje.

Ne prekrižaj rok, le noge!
V meni se strast prebuja že.

Stresi svojo grivo,
lepotica moja,
in
ljubezen v meni
bo vedno tvoja.

TU IN TAM

TRIKOTNIK

S toplega ognjišča, dvorišča
stopim na svojo ulico.

Lep občutek me prevzame,
kot da živi samo zame.

Na desni strani, tam, v daljavi,
se Uršlja gora smehlja.

Na levi se v vsej svoji pohoti
Velenjski grad bohota.

Naravnost, sredi dveh hribov,
sveti Jakec se stiska.

Tu moj je trikotnik, pravi lik,
vsak kotiček pa moj pomnik.

PECA

Zakaj sklanjaš glavico, Peca bela,
saj te tujina ni v celoti vzela?

Tvoj obraz z južne strani
se mi še vedno smeji.

ROJSTNI DAN

22. april, rojstvo praznika
našega planeta.

Svetovni dan Zemlje,
upanje in veselje.

Tebi v čast!

Sredi velenjskega mesta
četica račk si spletla je gnezda.

Ko so te račke okamenele,
so še puške onemele.

1. MAJ 2013

Jasno jutro je oznanilo
lep, miren, sončen dan.

Carjevič s svojimi nežnimi
belo-roza cvetovi
me je očaral in nahranil.

Niti najlahkotnejši piš vetra
ni zamajal zastave,
ki je samevala na balkonu naše hiše.

V tej mili tišini je pridirjal,
zaropotal tovornjak in
pobral smeti po naši ulici.

Danes sem ostala sama doma,
da bi v razmišljujočem miru
drugače občutila utrip tega praznika.

Pa sem ga?

SMRAD

S košaro v roki hodim po gozdni poti.
V stanju duha, ki ti ga samo gozd da.

Naj me nič ne zmoti!

A želja pobožna prav to je storila
in se v zmoto prelevila.

Smrad, obupen smrad
veje ob gozdni jasi!

Na tleh plastična vreča.
Iz nje gleda srnina glava
in dvoje krvavih tac.

Nedaleč stran
zarjavelo kolo, nekaj desk,
odeja, razdrapan čevelj,
straniščna školjka, platenke,
pločevinke, pivske steklenice.

Kdo to naredi?

To store le nesrečni ljudje,
ki jim je um zaspal brez boja
sredi njihovega razvoja.

ŽLED

Se prepozno zbudila je
zimsko kraljica.
Z levo nogo stopila
na naša je lica.

Vse solze boleče
v žled spremenila,
z njim se odela je
alpska dolina.

Tla so otrdela.
Potoki so v strahu žuboreli.
Še kamen se v krč je zvil.
V sivino se zrak je ovil.

Ječala so drevesa.
Drhtelo je nebo.
Kdaj ledeni obroč
popustil bo?

Pet dni in noči
se je zimsko kraljica režala.
Nato onemogla je
zmago predala.

NAŠ PLANET

O, Zemlja ti naša,
kako se novi rod obnaša,
da tebe in sebe v osamo odnaša.

V tebi še srce žari.
Po žilah ti še teče žareča kri.
Oko se ti še vedno rosi.

Le tu in tam ti poči kakšna žila
in čista solza se
v smrdečo brozgo spremeni.

Ko posušilo se ti bo oko
in žara v tebi več ne bo,
za naš dom bo to slovo.

Prebivalci našega doma,
pomagajmo ji,
da se znova zdrava prebudi.

POD MODRINO NEBA

Modrina neba se zлива v morje.
Modrina morja odseva v vesolje.
Od tod se vidi modri planet,
ki nam daje življenje, prostost
in poklanja veselje, modrost.

V davni, davni preteklosti
so se modreci spraševali,
kakšne oblike je ta naš Svet.
Modrovali in na plošči pristali.

V davni preteklosti nekdo je dejal,
da naš Svet je okrogel planet.
Zato je v hišnem priporu končal,
a nam čudovito spoznanje dal.

Prepojimo se z modro modrostjo,
ljubimo, občudujmo in čuvajmo ta Svet,
da bo še dolgo, dolgo
živel naš okrogli modri planet.

ČUTILA

Ne slišiš več potoka, ki žubori,
slišiš le reko, ki buči.

Ne vidiš več cvetlic, ki ob poti cvete.
Vidiš le tuje cvetove, ki več ne diše.

Ne čutiš več svojih stranpoti.
Čutiš le v drugih napačne stvari.

Ozavesti se in spreglej!

Ponovno boš
slišal, videl in čutil
kot prej.

BAKRENI BOGOVI

V Sončnem parku
ob živi meji
sedita sraki na veji.

Si mnenje delita:
»Na robu hiše se nekaj svetlika.«
»Slabo se vidi s tega vidika.«

Srepo strmita,
nato poletita na hišne robove
popraskat žlebove.

Moderno je krasti bakrene žlebove
in si graditi jetniške zidove.

PISMO KMETU

Ne meči umetnega gnoja
po vsej svoji posesti.
Pusti nekaj zaplat,
naj se kopajo v svoji prelesti.

Prejmi lep pozdrav
od hvaležne narave in
njenih prebivalcev.

MOČ GORJA

Kadar moč ega razkazujejo ljudje,
rodi se samo gorje.
Le-to se vedno razlije tja,
kjer moči gorja nihče ne pozna.

KAPITAL

Še danes je tako, kot govorili so,
da sveta vladar je kapital.

Ko se kapital prebudi
in zahrepeni, še več mi sledi.
Tedaj bistvo vere zbledi.

Kapital kopičijo slabiči,
misleč, da jih nič ne uniči.

Tisti, ki kapitala veliko imajo,
po nebu čofotajo,
na zemljo več ne znajo.

Toda že prihaja čas,
ko bo kralj Matjaž
stopil med nas.

Tedaj
bo sklestil z neba
vse,
kar ne spada tja.

SLABA VEST

Ste se izgubili v tej evforiji?
Ne veste, kam bi dali, kar ste si nabrali?

Ste pozabili, kako nam je Aškerc
svoj »Mejnik« podal, preden je zaspal?

»O, kam bi del?«

»Tja, kjer si vzel!«

Če tvoja vest trpi,
ne najdeš miru na stare dni,
razdeli pokradeno blago,
daj tistim, ki orožani
v bedi domujejo.

APOKALIPSA

Kaj zgodilo se bi, če bi
sonce posijalo in sijalo
samo na poštene ljudi?

Kje bil bi ti?

SVETI GRAL

Hej, vi tam zgoraj!?
Kaj iščete? Sveti gral?

Zakaj? Saj boste oslepeli.
Saj boste še znoreli!

Sveti gral je tam,
kjer pride zemljan na dan.

Kjer prvič roke razpre.
Kjer prvič oko odpre.
Kjer se prvič dotakne tal.

Tu je njegov sveti gral!

AMBASADOR

Ambasador ni samo tisti,
ki gre v svet hvalo žet.

Ambasador je tudi ta,
ki ostane doma
in čuva materni jezik
kot najsvetejšo stvar sveta.

APEL

V belem oblačilu,
s klobukom na glavi,
z opico na rami
je brezskrbno stopil na oder in dejal:

»Preljubi Slovenci, rad vas imam!

Sprašujem se, ali vas sploh poznam?

Le kje ste dobili tako cepivo,
da v vas je ubilo vse, kar vas je branilo?

Ne, jaz ne bom našel proticepiva.

Iznašel ga bo nekdo,
ki bo še bolj, kot sem jaz,
ljubil slovensko zemljo.

Iščite! Zaščitite se! Zaščitite njo!«

PEDOFILI

Kdo so ti ljudje,
ki so opazovali komaj rojeno dete?
Kdo so ti ljudje,
ki so se z njo igrali, jo žgečkali v pete?
Kdo so ti ljudje,
ki so jo spremljali, ko se je razvijala v lepo dekle?
Kdo so ti ljudje,
ki so jo poželjivo otipavali in se delali nevede?
Kdo so ti ljudje,
ki so jo onečastili in jo v prostitucijo pahnili?

Prelepo naše dekle,
ki ti je SLOVENIJA ime.

Zbriši iz svojega spomina
te izkoriščevalske pedofile.
Niso vredni, da na njih sonce sije.

Še žive ljudje, ki jim je mar za te.
Ti te bodo spoštovali
in
med zvezde popeljali.

MIMOHOD

Odhajajoč s počivališča, pokopališča,
tik pred izhodom stoji spomenik.
Tu počiva pesnik Karel Destovnik.

O, Kajuh, lepo je zvenela pesem,
ki si jo napisal pred davnimi leti:
»Za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti.«

Ko vedel bi to, kaj zgodilo se bo,
tvoja pesem ne bi zvenela tako.

Korak zastane, nemir me zajame,
vprašanje se zgane:
»Kaj bi napisal danes ti,
če videl bi to, kar vidimo mi?«

Če ne bi takrat umrl,
bi videl živeče norce,
ki so okradli še mrtve borce
vseh idealov, vseh razumnih stvari.

Videl bi, kako so ponos
in pravico poteptali,
se korupciji predali.

Slovenijo speljali v pasti
in vse to v siju žarometov
svoje požrešnosti.

Danes bi bil razočaran,
jezen in brez moči,
ker zaradi
izbrane elite
mnogo ljudi trpi.

Vendar!

Že se rojevajo novi borci,
ki bodo pokazali pravo pot
vam, norci.

ZADNJA VEČERJA

»Narobe svet!« bi rekel poet.

Vse propada, vlada zmeda, zloraba.
Le tisti, ki dva obraza ima, res nekaj velja.
Vse te bi najraje potisnila od mize,
naj jih vest grize.

VETER

Smo tu, kjer se srečujejo vsi vetrovi.

Poznate mlačen veter z juga?

Divji veter z zahoda?

Nepredvidljiv veter z vzhoda?

Oster veter s severa?

Vsak nam nekaj da,

a še več vzeti zna.

Nam bodo ti vzeli vse?

Nikakor ne!

Nikoli nam ne morejo vzeti

dediščine, kulture in jezika.

To nam že zgodovina

v daljni in bližnji

preteklosti slika.

NE ali DA

Besedi ti sem vnesla v misli svoje.
Začutila sem veličino v dvoje.

Kako pomembni sta, zlati,
kot bila bi s sestro, brati.

Vsak vaju bi moral spoznati,
postaviti v pravi okvir.

Zopet bi zavladata svetu
spoštovanje in mir.

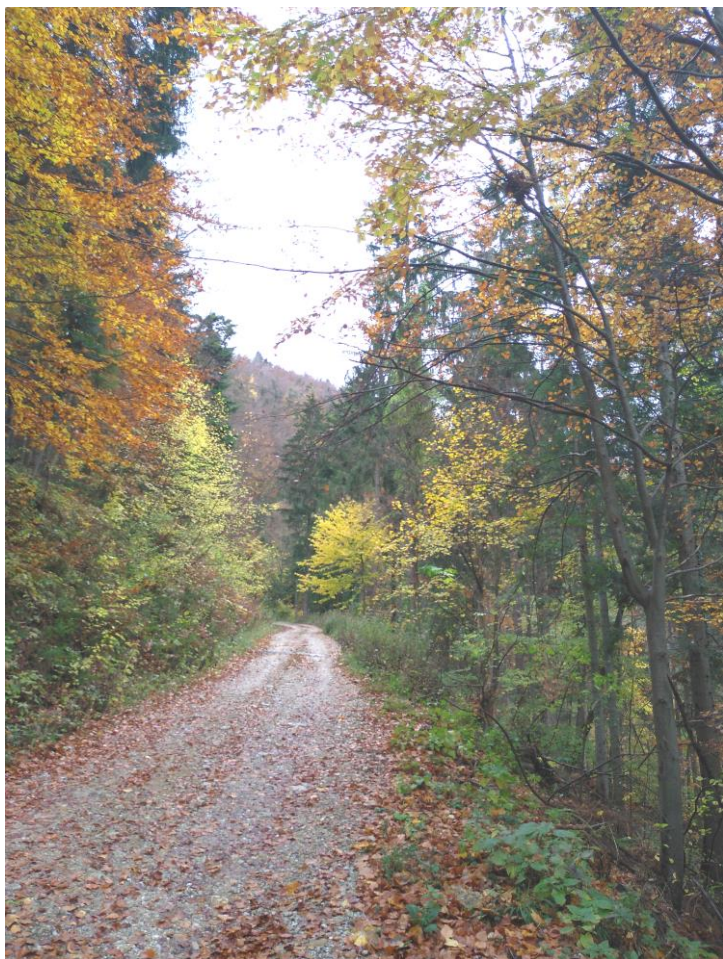
OČIŠČENJE

Zadovoljna sem, da sem to
lahko naredila tako.

Vso svojo žalost, jezo, nemoč
sem izlila na papir.

Nastala je blaga praznina,
ki je vsrkala vase
oazo
blagodejnega spomina.

SEBI IN VAM

DARILO

Darilo, življenje,
ga moraš ljubiti,
varovati, negovati,
z membrano obdati.

Vanj spuščaj besede,
ki te poneso v rast;
lepota, dobrota,
strast in čast.

Čuvaj besed se,
njih ostrine neznane,
da ne prerežejo
tvoje
membrane.

OTROKOM

Snujte stopinje, dokler so mlade,
dokler jih imajo poti rade.

V cvetju zelenja,
v jasnih nočeh,
v ljubezni hrepenenja,
z igrivostjo v očeh.

Ne spreglejte objemov, ki za vas žive,
jih v misel priključite, objemite se.

Razprostrite krila,
poljubite svet,
v svoj dom ljubeči
se vračajte
spet.

NAJSTNIK

Kadar najstnik ti teži,
ne dovoli, da se pretrgajo
rodbinske vezi.

Lahko se natrgajo samo toliko,
da se osamosvoji.

Odnos naj bo vedno plemenit,
nikoli za masko skrit.

Odnos naj bo bogat tudi takrat,
ko ti pokaže zadnjo plat.
Tedaj mu zaželi srečen odhod in
še srečnejši povrat.

RAZMIŠLJANJE

Nekje tam izza mojega obzorja
živita babica in dedek.

Kako priti do njiju,
če pa imam čas odmerjen
za šolo in razna druga opravila?

Naj ju pokličem?

Toda mobi je namenjen
za igrice in prijatelje.

Sreča, da imam še misel,
ki v trenutku poleti k njima,
ju pozdravim ... in ...

Toda onadva tega ne vesta.

Vesta, vesta, vesta ...

OBŽALOVANJE

Nekdaj, nekje je oče zrelejših let dejal:

»V življenju mi je edino to žal,
da svojega otroka v ranem otroštvu
in mladosti nisem poznal.«

Spočel si ga spomladi.
V mladostni nasladi.

Ga je ona vzljubila in v življenje obudila.

Ti pa si spregledal besedo odgovornost.
Si se nezavedanju predal?
Si se zbal?
Si zato odšel? Odpotoval?

A čas beži.
Trenutkov, da lahko bil bi z njim, več ni.
Odraščal bo brez tebe, brez tvoje pomoči.
Si si to želel?
Si to ti?

PREŠUŠTVO

V zakonski zvezi
se mnogim zgodi,
da ponovno ljubijo
ali so ljubljeni.

Ko te hrepenenje
iz realnosti odpelje,
se ti še govorica
telesa spremeni.

Kelih nove ljubezni
se ne da več skriti,
kot težko breme
ga moraš nositi.

To novo spoznanje,
ki vre iz dna,
moraš zatreti
za dobro vsega.

Sčasoma to ugaša, hlapi,
a v tebi še vedno tli.

PREDNIKI IN POTOMCI

Ne moreš živeti brez mladik
in koreninskih vezi.
Lahko v materialnem svetu,
v duhovnem tega ni.

Zato matere, hčere, očetje, sinovi,
odložite breme ponosa, napuha
in naredite korak naprej, višje,
da vas ne bo uničila naduha.

PROSIM, HVALA

Beseda prosim se s ponosom bori
in težko se od jezika poslovi.
Raje čaka, da se prošeno samo ponudi.

Beseda hvala se rada potuhne,
le redkokdaj izbruhne.

Ne boj se ju, nista »tata«,
če ju prav in v pravem času izgovoriš,
se ti odpro vsa vrata.

PRIJATELJ

Kako lepo je to,
če imaš prijatelja,
ki ti poda roko,
kadar si v stiski,
s hudimi pritiski.

Pa ti? Podaš roko?

Ko te sreča prevzame
do popolne omame,
ne vidiš,
kako trpeče je nebo.

Pa ti? Podaš roko?

PRAVI PRIJATELJ

Prijatelj ni mati,
sestra, oče ali brat.

Pravi prijatelj včasih pride
s tujih vrat.

Prijateljstvo z igrišča
ali kasnejšega stičišča
često stke tako vez,
da ji ni kos ostrine rez.

Takšnega prijatelja
najti je težko.
A ko ga najdeš,
lahko sebi stisneš roko.

NEPRAVI PRIJATELJ

Prijatelj ni ta,
ki samo vzame in nič ne da.

Prijatelj ni ta,
ki samo da in nič vzeti ne zna.

Prijatelj ni ta,
ki si sposodi denar in stvari,
pa od tega nič nazaj ni.

Prijatelj ni ta,
ki v laži govoriti zna,
da se mu ljubezen preda.

Taka dela niso zrela za prijatelja,
takšnim se
»lažnivi Kljukec«
prav dobro poda.

PRERAČUNLJIVA DOBROTA

Drži,
da je dobrota velikokrat sirota.
Samo
če jo daješ napačnim ljudem.
Njim se samoumevno zdi,
da se mu mora ta vedno pokoravati.

Ko jih zaprosiš za kakšno uslugo,
tako preračunajo,
da ne gredo v izgubo.

Ali se jim izplača al' ne,
tako izgovorijo se.

SPONTANA DOBROTA

Kako dober občutek je dobrota.

Ko jo spoznaš,
jo lahko nekomu daš.

Komu si jo dal,
pozabi na to,
vsaj tisočkrat ti povrnjeno bo.

Če ne boš prejel dobrote od tod,
jo boš zagotovo od drugod.

ZASVOJENOST

Ko tvoj otrok opazi,
da si se spremenil
v besedah in dejanjih,
tedaj v kot se stisni
in premisli.

Je vredno to strast tako ljubiti,
da moraš svojega otroka zapustiti?

ALKOHOLIK

Si pozabil, kako ti dobro je bilo,
preden si se alku zaobljubil
in se v njem izgubil?

Sedaj se na nobenega ne oziraš,
še sebe preziraš in ne veš,
kako bi stopil na pot,
ki vodi nazaj do dobrot.

Če želiš še insistirati, moraš abstimirati.
A nikoli ti telo ozdravljeno ne bo.
Do groba imel boš status quo.

HUDIČ

Vsak nosi v sebi bič,
ki se mu pravi hudič.

Ko udari te prvič, zaboli.
Ko drugič, ti zlomi kosti.
Ko tretjič, ti um zamegli.
Ko četrtič, ti dušo spusti.

Zato trdo drži ta bič
in ga ne izpusti za nič.

ZLO

Čisto na dnu,
tam,
kjer se zemlja telesa dotika,
životari zlo.

Če zlo zaide ti v srce,
naj te nič ne zmede.
Potisni ga tja,
kjer mesto ima.

L A Ž

Ne misli si, da ljudje ne vedo,
da hodiš z roko v roki z lažjo.

Tako ti dan za dnem, noč za nočjo
polni dušo in telo.

Vse pride na dan in postaneš zaspan,
z bremenom laži, ki se v tebi budi.

Ko ti steče solza po licu,
je čas, da pokličeš resnico.

P. S.

Če se ne moreš izogniti laži, se zlaži tako,
da bo zate dobro, za druge pa ne zlo.
Tako bo za vse prav in lepo.

STRAH

Ko srh te spreleti
in v nedrje se skrije,
ostane tam vse dotlej,
dokler ga telo ne užije.

Srh hrana je za strah,
ti moraš ga uloviti
in skozi pore svoje
na plan spustiti.

IZOGIB

V življenju se večkrat zgodi,
da si izrečemo neprimerne reči.

Te sprožijo jezo, prezir
in v nas se naseli prepir.

Včasih se lahko izogneš
prepiru, notranjemu nemiru.

Kako?
Tako, da ne sedeš na vrtiljak,
če ga poganja bedak!

SOVRAŠTVO – MAŠČEVANJE

Sem veliko čustev spoznala,
samo sovraštvu, maščevanju
se nisem predala.

Sta ti dve mi stopili nasproti,
uvidela sem, da sta v zmoti.

Kaj sta z ljudmi storili,
ko so ju vase spustili?
Pomilovanja vredni so ti ljudje.

Od teh čustev oddaljite se!

PONOS

Ponos je kot drevo,
ki sili tja v nebo.
Za svojo bujno rast
potrebuje slast in strast.

Ponos te lahko ukane
in drago stane,
če ne znaš določiti meje
in odžagati prave veje.

S ponosom se ne da igrati,
preskakovati gor in dol.
Kaj kmalu te omrežijo
napuh, samota in bol.

NOČNA BOLEČINA

Koliko ljudi v bolečini leži?

Le kakšno moč ima noč,
da pokliče vso bolečino na pomoč?

Jo združi v en sam obroč,
ki stiska, praska, pritiska,
grize, zbada, zvija, razbija,
da trepečeta mišica in kost.

Potrka na zapestje,
kljuva v gleženj,
se iz kolena
čez križ
v rame preseli.

Kako ji to uspe? Kako to naredi?

Ne na hrbtu
ne na trebuhu
niti na strani
ti ne pusti spočiti.
Hoče te zlomiti.

To je trpka norost - trpljenja prostost.
Kdaj bo odšla?

Ob svitu, ko se dan in noč poljubita.

S T O P

Ni rondoja
niti semaforja.
Kje je zebra?
Nič ne rabim od tega.

Na levi nič ni,
na desni se nič ne godi.
Stopim naprej.

Oh, glej!

Nad sabo že vruga imam,
me vzame v temo,
nazaj več ne znam.

NEZAŽELEN SMEH

Ne smejte se mi,
ker pozabim stvari;
ko iščem ključe,
preklinjam v tri dni.

Ne smejte se mi,
ko v klet pohitim
in ne vem,
kaj sploh si želim.

Ne smejte se mi,
če me čas prehiti.
Vprašam in povem
trikrat iste stvari.

Tudi tebi to sledi,
če dočakal boš te dni.

Takrat pa ti:
»Ne smejte se mi!«

OSAMLJENOST

Osamljen si sredi sveta.
Ne vidiš izhoda iz svojega gorja.
Si se vase zaprl in se zadr!
»O, Bog! Preklet je postal ta svet!«
On te je slišal, objel in utišal.
Bolečino ti vzel in zopet si lahko zapel:
»Prelep je moj svet!«

LASJE

Majhen košček sive niti
se prikradel je v lase
in okužil vse ostale,
da postarali so se.

NAGAJIVOST

Kot razvajen otrok se obnaša mehur.

Sredi noči te zbudi.

Opraviti svoje poslanstvo želi.

»Ni še čas, se ti ne zdi?

Malo počakaj, da se zdani.«

Zajoče, zdaj hoče, nato popustiš,

mu željo izpolniš in nazaj zaspiš.

STAROST

Premišljen korak je vsak.

Osiveli lasje	-	znak doživetja.
Pozabljive misli	-	dogodki so isti.
Počasen vdih	-	hiter izdih.
Hreščoč glas	-	poje za špas.
V sklepih poka	-	trese se roka.

A zgubana, ostarela koža
se še vedno rada boža.

V PRIČAKOVANJU

Sleci s sebe ponošeno oblačilo.
Oberi s sebe srebrnino in zlatnino.
Vse to skrbno zloži na darilni ovoj,
ga zavij in zapoj.

Pesem o spoznanju.
Pesem o darovanju.

Tudi ti boš dobil darilo.

Belo oblačilo.

Nanj napiši, nariši in pobarvaj
samo sebi podano, zaznano,
svoje novo,
vodeno sporočilo.

SREČA

Včasih izbruhne.
Včasih pa se prikrade
tiho, mirno,
tako s strani.

Samo dotik.
V prsih te zaščemi.
Sreča v tebi zaživi
in potuje vse do dlani.

Stisneš dlan. Srečo zase obdržiš.
Lahko pa dlan razpreš in jo izpustiš.

Naj zaplahuta in odleti
osrečit še druge ljudi.

...

Sreča,
ki se v glavi rodi,
v srcu krepí
in v duhu zori,
z nami ostaja vse dni.

KO SI NA DNU – prvič

Zjutraj zarana zapusti svoj krog.
Odpravi se tja,
kjer stikata se horizont in log.

Prestopi gozdne dveri,
naj vse bo po tvoji meri.

Um spusti z vajeti,
naj vsrka vase vse,
kar nudi mu gozd poleti.

KO SI NA DNU - drugič

Ko se ti čas ustavi,
ne veš, ne kod ne kam.
Ko te nič ne predrami
in gledaš tja v en dan.

Tedaj v mislih poglej to našo Zemljo.
Milijarde ljudi na njej živi.

A le redkim je dano to, kar imaš ti.
Domovino, dom, hrano, vodo, svobodo.

Zdrami in zazri se v to prostrano nebo.

Sreča je pripravljena.

Le objeti moraš jo.

KO SI NA DNU - tretjič

Zapusti svoj brlog.
Hodi okrog in okrog.
Pojdi v Sončni park.
Utrujen sedi na klop,
se skozi veje zazri
v nebeški svod.

Zapri oči!
Sprosti ramena in dlani.

Naj misli pobegnejo v višave,
kjer barve so prave.

Nato više in više,
vse do božje niše.

...

Z nasmehom se vrni
in
življenja list
obrni.

Kadar pesnik piše poezijo
s spodbujajočo noto ljubezni
do vsega, kar obstaja,
lahko v mozaik spreobrnitve svetovnega nazora,
za dobro vsega človeštva,
vgradi tudi svoj mali modri kamenček.

Hvala
za pesniški navdih.
Za noči in dni brez bolečin.
Za poljube, ki jih od moža dobim.
Za objeme, ki jih od otrok in vnukov dobim.
Za vsako pomoč, ki jo od zetov dobim.
Za sorodnike, prijatelje, sosede,
da lahko z njimi v sožitju živim.
Hvala Ti!

Ana Anita Lekše

Pesmi napisala v letih 2012 -19
Ana Anita Lekše

Fotografije:
Jože Lekše

Oblikovanje in prelom:
Helena Lekše

Jezikovni pregled:
Nevenka Hvalec

Knjiga je izdana v samozaložbi, 2020

Natis knjižice sofinancirala:
Mestna občina Velenje

Tisk in naslovnica:
DILING d.o.o. Velenje

Naklada 200 izvodov,
v maju 2020

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

LEKŠE, Ana Anita

Bilo je, je in bo / Ana Anita Lekše ; [fotografije Jože
Lekše]. - Velenje : samozal., 2020

ISBN 978-961-290-925-3

COBISS.SI-ID 16571907